

Στις αρχές της δεκαετίας του 80, το εγχείρημα των καταλήψεων στέγης έκανε την εμφάνισή του στην Ελλάδα. Προς τα τέλη του 1989 υπήρχαν 4 καταλήψεις στέγης στην Αθήνα. Μία από αυτές ήταν και η κατάληψη στέγης της λεωφόρου αμαλίας.

Οι καταληψίες στέγης πιστεύουν ότι η στέγη, δεν είναι εμπόρευμα, είναι δικαίωμα, προτείνοντας τα άδεια σπίτια στους άστεγους. Προβάλουν την αυτοοργάνωση της καθημερινής ζωής χωρίς διαμεσολαβητές, ξεφεύγοντας από την "στοργική" αγκαλιά της οικογένειας, προσπερνώντας τη λογική του ενοικίου, προσπαθούν να ζήσουν συλλογικά με τους δικούς τους όρους.

Τα χαρακτηριστικά του τρόπου οργάνωσης μιας κατάληψης στέγης, είναι φύσει εκδηρικά στην ιδεολογία του κέρδους. Μιά κατάληψη είναι μία μικρή κοινωνία. Με ανθρώπους διαφορετικούς, με διαφορετικά βιώματα, επιθυμίες και αδυναμίες. Όταν οι άνθρωποι μπορούν να δημιουργούν, να συναναστρέφονται, να αποφασίζουν χωρίς διαμεσολάβηση και ιεραρχία, κάποιοι νιώθουν άβολα. Οι αναρίθμητες οικονομικές δικτατορίες που μας κυβερνάνε, νιώθουν να απειλούνται από κάθε δραστηριότητα που δεν αποφέρει κέρδος. Οι άνθρωποι έχουν συνηθίσει να έχουν αρχηγούς. Αυτό είναι καλό για τους αρχηγούς. Σε μία κατάληψη, αυτοί δεν χωράνε. Οι άνθρωποι έχουν συνηθίσει να πληρώνουν για να στεγαστούν, να διασκεδάσουν, να δημιουργήσουν, ακόμα και να ερωτευτούν. Μιά κατάληψη λέει ότι γίνεται και αλλιώς. Δέ χρειαζόμαστε κλειδωμένες πόρτες, νόμους και αστυνομούς για να ζήσουμε μαζί. Δέ χρειαζόμαστε μαγαζιά για να διασκεδάσουμε, δισκογραφικές εταιρίες για να παίζουμε μουσική, εφημερίδες και κανάλια για να μιλήσουμε, κομματικές οργανώσεις για να αγωνιστούμε, πρόεδρους και διευθυντές για να αποφασίσουμε. Αρκεί να υπάρχει διάθεση και αλληλοσεβασμός.

Η ομάδα που κατέλαβε το άδειο κτίριο της λεωφόρου αμαλίας, προσπάθησε πέρα από το να δώσει λύση στο στεγαστικό πρόβλημα των κατοίκων της, να εκφράσει την αντιεμπορευματική δημιουργία.

Η κατάληψη της λ. αμαλίας (εκεί που βρίσκεται τώρα το ίδρυμα ωνάση) εκκενώθηκε τον Δεκέμβριο του 89 από την αστυνομία. Τον Μάρτη του 90, οι καταληψίες της λεωφ.αμαλίας μπαίνουν στο από 20ετίας εγκατελειμένο κτίριο της οδού Αχαρνών 80 και χεύδεν (εξού και το όνομα της κατάληψης) .

Στα τέλη του Μάρτη του 1990, τα ΜΑΤ εισέβαλαν στο κτίριο συλλαμβάνοντας τους καταληψίες με την κατηγορία της διατάραξης οικιακής ειρήνης. (Για την κατηγορία αυτή οι καταληψίες αθώωθηκαν σε εφετείο που εκδικάστηκε το 1992). Μετά από μερικές μέρες, έγινε ανακατάληψη του κτιρίου.

Μέχρι και σήμερα στην Villa Amalias λειτουργεί καθημερινά καφενείο - στέκι και βιβλιοπωλείο. Στο χώρο της κατάληψης έχουν γίνει δεκάδες συναυλίες και εκδηλώσεις.

Από το 1990 μέχρι σήμερα, η αστυνομία εισέβαλε στο κτίριο 3 φορές. Το Νοέμβριο του 1994 με πρόσχημα την αποφυγή επεισοδίων στην πορεία του πολυτεχνείου (την ίδια μέρα εισέβαλαν και σε άλλες 3 καταλήψεις στέγης) κατηγορώντας τους καταληψίες για παράνομη οπλοκατοχή (πειστήριο ένα τσεκούρι) με αθωοτική απόφαση από το δικαστήριο, τον Δεκέμβριο του 1995 με πρόσχημα την έρευνα για εκρηκτικές ύλες η οποία κατέληξε σε απλή εξακρίβωση των καταληψιών.

Την Πέμπτη 17.12.1998, η κατάληψη εκκενώθηκε προσωρινά από την αστυνομία στις 7.00 το πρωί. Ο Ο.Σ.Κ. (οργανισμός σχολικών κτιρίων) κατηγορεί τους καταληψίες στέγης της Villa Amalias με ένα μεταξικό νόμο του 1938 για κατάληψη δημοσίου κτιρίου.

Η Villa Amalias δεν είναι απλώς το κεραμίδι πάνω από το κεφάλι μας αλλά ένα μεγάλο μέρος της δημιουργικής μας ζωής και έκφρασης. Επειδή η κατάληψη στέγης στην μητρόπολη των άστεγων είναι πράξη αντίστασης και η συλλογική οργάνωση της ζωής μας είναι ο πολιτισμός μας, τα "πολιτιστικά" τους σχέδια ας τα κρατήσουν για την Κηφισιά.

πορεία αλληλεγγυής στη villa amalias

Πεμπτη 11/2 πλ.κοτζια (παλιο δημαρχειο) 6 μ.μ

